

PHẦN 7

Một buổi chiều trời lất phất mưa bay. Nhã Uyên một mình đi trong mưa, dường như cô rất thích đi như vậy.

Bỗng có tiếng gọi bên tai:

- Nhã Uyên, tôi muốn nói chuyện với cô.

Ngoảnh lại thấy Ái Sương, Nhã Uyên mỉm cười nhưng vẫn bước đi.

- Xin lỗi, giữa tôi và chị chưa từng quen biết thì làm gì có chuyện để nói.

Giọng kênh kiệu, Ái Sương nói như ra lệnh:

- Nhưng mà tôi thấy có và bảo cô phải tiếp chuyện với tôi.

Bật cười Nhã Uyên nêi cứng:

- Nếu tôi không tiếp chuyện thì chị làm gì tôi hả?

- Cô nên nhớ, cô đang làm việc dưới quyền cha tôi.

Nhã Uyên bật cười:

- Vậy thì đã sao hả? Chị muốn lấy viện trưởng ra để dọa tôi đấy hả? Vậy thì có lẽ chị làm rồi đó.

Hơi nhúu mày Ái Sương hỏi vắn vẹo:

- Chứ chẳng phải cô rất muốn vào đó làm hay sao?

- Vậy thì chị làm rồi. Tôi bị viện trưởng đặt mình vào việc đã rồi đây.

- Nghĩa là cô muốn nói ông ấy sai lầm khi giữ cô ở lại bệnh viện?

Nhã Uyên không hề nao núng mà trái lại, cô rất tỉnh táo để đối đáp:

- Đó là do chị nói chứ tôi thì không bao giờ nghĩ một cách khờ dại như vậy.

- Cô ăn nói khôn khéo lắm.

- Đó là do chị dạy tôi mà.

Mím môi tức giận vì không thể khuất phục được Nhã Uyên, Ái Sương lại nói:

- Tôi yêu cầu cô tránh xa Khánh Tường ra.
- À, thì ra vì Khánh Tường mà chị mới hần học với tôi như vậy phải không?
- Cô nghĩ vậy cũng được.
- Vậy thì chị làm rồi. Đáng lý ra chị phải gặp anh ấy mà cảm đoán. Sao chị lại phiền đến tôi.

Ái Sương hậm hực:

- Cô giỏi lắm!

Nhã Uyên lại nói:

- Tôi biết người Khánh Tường yêu là tôi chứ không phải chị, đúng không?
- Cô im đi!
- Sao chị cấm tôi nói khi mà chị mất thời gian để gặp tôi?

Trước khi bỏ đi Ái Sương còn nói:

- Cô khá lắm, nhưng mà cũng nên thận trọng đấy. Tôi nhất định sẽ còn gặp lại cô đấy!

- Được, tôi sẵn lòng chờ!

Ái Sương đi rồi, Nhã Uyên mới bắt đầu thấy lo.

Rất may cho cô là Khánh Tường xuất hiện kịp lúc cô đang cần:

- Nhã Uyên sao em lại đi trong mưa thế này?

Nhã Uyên ảm ức:

- Em đang buồn, anh có biết hay không?
- Sao em lại buồn?

Cô lờm anh:

- Thì do anh đó!
- Do anhư? Anh đã làm gì để em phải buồn?
- Thì do cô bỏ Ái Sương của anh vừa gặp em ở đây .
- Em gặp Ái Sương ư? Cô ấy nói gì?

Nhã Uyên giận dữ:

- Còn nói gì ngoài chuyện bảo em phải tránh xa anh chứ?

Khánh Tường kéo Nhã Uyên vào quán nước, anh lo lắng:

- Em ướt cả rồi, coi chừng cảm lạnh đó!

Nhã Uyên nói nhỏ:

- Anh quên rằng em đã là một bác sĩ rồi sao?

- Bác sĩ thì sao chứ, con bệnh nó có trừ một ai đâu?

Vừa nói anh vừa rút khăn lau tóc cho cô:

- Em đừng có chủ quan đấy.

Thấy cử chỉ ân cần của anh Nhã Uyên như quên đi bao phiền muộn:

- Anh đi đâu mà gặp em?

- Đi tìm em chứ đi đâu?

Khánh Tường gọi cho cô ly sữa nóng rồi nói:

- Em uống sữa nóng cho ấm lại đi!

Đột nhiên Nhã Uyên thốt lên:

- Em muốn xin chuyển nơi làm khác.

- Tại sao?

Nhã Uyên nhìn anh cô đáp:

- Thì lý do anh đã biết rồi sao còn hỏi em?

- Lý do đó không chính đáng. Em sợ cô ta à?

Lắc đầu, Nhã Uyên tâm sự:

- Em chỉ sợ cho anh thôi.

Bật cười, Khánh Tường xoa tay, anh bảo:

- Em khờ quá! Anh có gì phải sợ chứ?

Nhã Uyên đăm hoang mang:

- Cô ấy sẽ còn tìm cách hại em đó!

- Đừng sợ, có anh đây mà.

Nhã Uyên như vẫn còn lo:

- Mình ngoài ánh sáng, cô ta trong bóng tối, biết chuyện gì sẽ xảy ra hả anh?

Nắm tay cô, anh nói như trấn an:

- Em đừng sợ, chuyện của tội mình anh đã thừa thật với cha mẹ rồi.

Chớp mắt nhìn anh lo lắng, Nhã Uyên hỏi:

- Có sao không anh?

- Bước đầu anh thấy cha mẹ chẳng phản ứng gì cả.

Nhã Uyên đâm lo:

- Như vậy cũng không hẳn là thuận lợi lắm đâu anh.

Siết nhẹ tay cô Khánh Tường trấn an:

- Em đừng nên lo thái quá như vậy. Em hãy tin anh chứ!

- Tin nhưng mà em vẫn sợ.

Bật cười, Khánh Tường lắc đầu:

- Sao mà mâu thuẫn vậy?

Nhã Uyên chột nói:

- Anh thấy Khang Tuấn thế nào?

- Sao em hỏi vậy?

- Thì anh trả lời em đi.

Khánh Tường nhìn Nhã Uyên:

- Anh thấy nó rất thích em!

- Vì vậy nên em càng thấy sợ anh ta.

Nhíu mày, Khánh Tường lại hỏi:

- Em sợ gì? Anh ta có làm gì em không?

- Bây giờ thì không, nhưng em lại sợ...

Khánh Tường tìm cách trấn an cô:

- Tại tính nó thích bông đùa vậy thôi. Nó không dám làm gì em đâu.

Nhã Uyên hoang mang:

- Nhưng em lại thấy anh ta có vấn đề gì đó không ổn.

Bóp nhẹ tay cô, Khánh Tường trấn an:

- Tại em có thành kiến với anh ấy quá nên vậy thôi.

Nhã Uyên lắc đầu:

- Thật sự là em rất sợ anh ta.

- Thôi được hàng ngày anh sẽ để ý đến em nhiều hơn, được chưa?

Khánh Tường đưa Nhã Uyên về. Ngoài trời vẫn còn mưa lất phất. Họ tình tứ đi bên nhau. Có người nhìn theo hậm hực.



Buổi tối ở vũ trường, Ái Sương ôm cứng Trường Thịnh không cho anh rời cô nửa bước.

- Đừng đi nghe anh!

Nhưng Trường Thịnh gỡ tay cô ra, anh lại nói một câu nặng trĩu:

- Em đâu có thật lòng với anh, phải không?

Ái Sương năn nỉ:

- Sao anh nói vậy? Em đã vì anh mà trao đời con gái cho anh rồi!

Hơi đẩy cô ra Trường Thịnh nói một câu đầy trách móc:

- Thật vậy sao? Cô đừng tưởng tôi là một thằng ngốc, trước khi đến với tôi cô là thứ hư hèn với thằng nào rồi.

Ái Sương nghe tim mình vụn vỡ, cô đưa hai tay ôm mặt:

- Anh nữ nói với em như vậy sao? Em chỉ có mình anh thôi mà.

- Hừm. Cô đừng có vu không cho tôi, cô hãy về mà bám theo thằng đàn ông trước của cô đi!

- Em không có!

- Khánh Tường đó!

Ôm cánh tay Trường Thịnh, Ái Sương lắc đầu:

- Em yêu anh ta. Nhưng anh ta nào có yêu em đâu chứ.

- Hấn yêu Nhã Uyên à?

- Phải!

Trường Thịnh nghiêng răng:

- Tụi nó hạnh phúc.

- Vâng!

Nghe Ái Sương xác nhận, Trường Thịnh nghe đau lòng. Nói như vậy thì Khang Tuấn anh ấy phải đau khổ rồi.

Thấy anh im lặng, Ái Sương lo ngại hỏi:

- Anh g suy nghĩ gì vậy?

Bất chợt, Trường Thịnh ôm cô vào lòng hôn lấy hôn để lên mặt cô. Anh thì thầm:

- Em đáng yêu làm sao!

Mở tròn mắt nhìn anh. Ái Sương ngạc nhiên:

- Anh không sao chứ?

- Anh không sao, có lẽ vì quá yêu em nên anh mới vậy.

- Thật không anh?

- Chẳng lẽ yêu mà dối sao em?

Ái Sương nhìn Trường Thịnh trân trân, vì đêm nay anh không uống rượu.

- Vậy tại sao...

- Anh chỉ đùa với em thôi mà Ái Sương.

Ái Sương bán tín bán nghi, cô cảm thấy mừng lắm:

- Em cảm ơn anh!

- Nhưng mà...

- Sao vậy anh?

- Anh muốn có điều kiện với em được không?

- Điều kiện gì anh nói đi!

Trường Thịnh rào đón:

- Thật ra anh không muốn mình gặp nhau như vậy mãi đâu.

Ái Sương hỏi dồn:

- Chú ý anh muốn làm sao?

- Anh muốn chúng ta phải...

Thấy anh ngập ngừng, Ái Sương hiểu ý lòng cô rộn lên niềm vui mới:

- Đám cưới hả anh?

Lắc đầu, Trường Thịnh bảo:

- Chuyện ấy thì có rồi nhưng chưa phải là lúc này em ạ!

Ái Sương tỏ ý khó hiểu:

- Vậy chứ anh muốn gì hả?

- Mình phải có căn nhà riêng của tụi mình.

Ái Sương thốt lên:

- Nhà riêng ư?

- Phải, nhưng ngặt nỗi anh chưa có tiền. Lương công nhân của anh làm sao đủ?

Thấy cô phân vân, Trường Thịnh xoa tay:

- Thôi đi! Đó chỉ là mơ ước của anh thôi, em đừng suy nghĩ.

-Anh muốn xây dựng hạnh phúc với em thật sao?

Trường Thịnh vờ giận:

- Bấy lâu nay em không có tin anh phải không Ái Sương?

Sợ anh lại giận, cô xua tay:

- Em không có ý đó xin anh đừng giận em.

Thấy Trường Thịnh thở dài lắc đầu. Ái Sương cảm động cô càng thấy thương anh hơn.

- Anh Thịnh này!

- Gì vậy em?

- Anh muốn mua căn nhà khoảng bao nhiêu?

- Anh cũng chưa biết nữa, cũng tùy theo nhà đẹp, xấu lớn nhỏ nữa em ạ!

Ái Sương say sưa nói:

- Chúng ta phải mua căn nhà rộng đẹp mới được!

Trường Thịnh ngập ngừng:

- Nhưng mà...

- Sao vậy anh?

- Chúng ta đâu có nhiều tiền.

Ái Sương cười cười, cô âu yếm, nhìn anh:

- Chuyện tiền bạc anh đừng có lo. Em sẽ đưa cho anh.

Trường Thịnh vờ từ chối:

- Ý vậy đâu có được. Hóa ra anh là thằng sống nhờ vợ hay sao? Không tiện đâu em.

Ái Sương phật lòng, cô hờn dỗi quay mặt đi:

- Anh đã nói thương yêu em rồi kia mà!

- Thì đúng là như vậy!

- Vậy thì được rồi. Chúng ta tuy hai mà một mà.

- Nhưng anh ngại, sợ người ta sẽ cho rằng anh sống nhờ vợ.

Ái Sương phụng phịu:

- Anh còn nói vậy nữa là em giận luôn đó!

Ôm cô vào lòng. Trường Thịnh dỗ dành:

- Thôi được nếu em đã nói vậy thì anh sẽ không nhắc đến chuyện ấy nữa, chịu chưa?

Ái Sương vui đầu vào ngực anh nghe lòng dâng lên hạnh phúc. Cô nhất định sẽ cho Khánh Tường hiểu rằng, ngoài anh ra cô còn biết bao người đàn ông tốt.

Một tuần sau vào buổi chiều ở bệnh viện. Nhã Uyên đang chuẩn bị ra về thì Ái Sương xuất hiện. Cô ta chặn lối đi của Nhã Uyên:

- Tôi muốn nói chuyện với cô!

Nhã Uyên nhìn thẳng vào mặt Ái Sương mà nói:

- Thiết nghĩ giữa tôi và chị chẳng có gì để nói đâu.

- Không có thật à? Chuyện tôi muốn nói ở đây là chuyện của Khánh Tường.

Lắc đầu. Nhã Uyên nói một cách cứng rắn:

- Vậy thì chị nên tìm Khánh Tường mà nói, không liên quan đến tôi.

Ái Sương gằn từng tiếng:

- Nhưng tôi muốn có mặt cô nữa!

- Nhưng tôi bận, xin lỗi nhé!

Nhã Uyên mang túi xách lên vai, cô bước đi nhưng cô bị Ái Sương nắm kéo lại.

Nhã Uyên cự nự:

- Chị làm gì vậy?

- Tôi muốn cô đứng lại!

- Chị không có quyền đó!

Vài bác sĩ đi tới, bác sĩ Hân là người thân nhất với Nhã Uyên lên tiếng:

- Có chuyện gì vậy Uyên?

Nhã Uyên trừng mắt nhìn Ái Sương rồi trả lời luôn:

- Dạ, em không có gì đâu chị!

Hân khoát tay Nhã Uyên đi ra, mọi người nhìn Ái Sương rồi cũng vội bước ra sân bệnh viện:

- Ý con viện trưởng rồi làm phách.

Hân hỏi Nhã Uyên:

- Em không sao chứ?

- Em không sao!

- Vô duyên vô cớ sao cô ấy có hành động ấy với em?

Lắc đầu, Nhã Uyên từ chối!

- Em cũng không biết nữa.

Họ chia tay nhau được một đoạn thì Nhã Uyên gặp Khánh Tường:

- Nhã Uyên!

- Ôi, sao anh lại ở đây?

Hai người dừng xe, Khánh Tường bảo cô:

- Mình vào quán uống nước đi em!

Khánh Tường tìm một chiếc bàn khuất vắng gọi nước uống. Anh nhìn Nhã Uyên lo lắng:

- Ái Sương làm gì em vậy?

Ngạc nhiên nhìn anh Nhã Uyên hỏi:

- Sao anh biết?

- Chị Hân gọi điện báo cho anh biết.

- Chị ấy...

- Em đừng lo chị ấy là chị em bạn dì ruột với anh đó.

Tròn mắt nhìn anh, Nhã Uyên ngạc nhiên:

- Thật vậy sao anh?

- Ừ.

- Nhưng mà...

- Sao em lại giấu anh chuyện Ái Sương đến quấy rầy em?

Nhã Uyên lắc đầu:

- Em không muốn làm bận bịu anh mà thôi. Với lại Ái Sương chỉ kêu em đứng lại nói chuyện thôi mà!

- Cô ta có rất nhiều thủ đoạn em có biết không?

Ngước mắt nhìn anh, Nhã Uyên lắc đầu:

- Em thật sự mệt mỏi lắm rồi, thật ra em không muốn chạy đua với chị ta nữa. Anh có biết không?

- Em nói gì kỳ vậy Nhã Uyên? Em không nghĩ cho anh sao?

- Nhưng mà...

Khánh Tường ôm cô vào lòng an ủi:

- Em đừng có sợ, có anh đây mà!

- Anh có lo cho em cảm giác an toàn không?

Khánh Tường dỗ dành:

- Em an tâm, anh sẽ không để cho vấn đề ấy xảy ra nữa đâu.

Gật nhẹ đầu, Nhã Uyên có chút an tâm:

- Em tin anh, nhưng mà cô ấy cho chịu buông tha em hay không?

Khánh Tường rất hiểu con người của Ái Sương. Cô ta sẽ không từ một thủ đoạn nào để hại Nhã Uyên. Nhưng anh không vì thế mà làm cho Nhã Uyên phải sợ thêm.

- Em nên cẩn thận khi gặp cô ta là được rồi!

Đứng lên trả tiền nước Khánh Tường nói với Nhã Uyên:

- Tối nay anh bận họp. Anh đưa em về sớm nhé!

Nhã Uyên ngoan ngoãn đứng lên :

- Vậy em cũng muốn về sớm một chút!

Sau khi chờ cho Nhã Uyên vào nhà Khánh Tường mới an tâm quay đầu xe trở lại.

Ái Sương chụp lấy ghi đông xe anh mà nói:

- Tích cực vậy sao anh?

Trùng mắt nhìn cô, Khánh Tường nổi cơn giận:

Cô có biết là cô đã làm gì không?

Ái Sương cười nhạt:

- Đùa một chút thôi, coi anh kìa, lo lắng cho cô ta đến lộ ra ngoài.

Khánh Tường vừa cho xe chạy khuất con đường vào nhà Nhã Uyên anh gất lên:

- Cô muốn gì?

Nhường mày, Ái Sương lập lại:

- Em muốn gì ư? Em muốn anh nên quay về với em, nếu anh muốn con nhỏ ấy được yên thân!

Khánh Tường đưa mắt nhìn cô ta một cách căm phẫn:

- Cô thật sự quá đáng, Tôi nói cho cô biết. Cô mà đụng tới Nhã Uyên tôi nhất định không tha cho cô đâu.

Bật cười, Ái Sương mím môi:

- Anh dọa tôi đó à?

- Tôi nhất định không nói suôn đâu.

- Vậy sao? Vậy thì thử xem, ai thắng ai nhé anh?

Ái Sương vọt đi, sau khi để lại một tràng cười giòn giã. Khánh Tường nghiến răng vì tức giận, điều anh lo nhất là cô ta sẽ hại Nhã Uyên.





Một tháng sau, biết Khánh Tường không thể yêu mình, Ái Sương rất tức giận. Cô điên cuồng phá phách và buông trôi cuộc đời.

- Anh Thịnh, mình đám cưới nghe anh?

Trường Thịnh nhăn nhó:

- Anh nói rồi anh chưa có sự nghiệp trong tay thì sao đảm bảo hạnh phúc chứ.

Ái Sương phụng phịu:

- Nhà thì đã có rồi anh còn muốn làm gì nữa?

- Anh muốn có một việc làm ổn định.

- Chứ chẳng phải anh đang có việc làm rồi đó ư?

Phẩy tay Trường Thịnh lắc đầu:

- Ôi, đồng lương quèn đó anh sống còn chưa đủ kia mà!

Ái Sương nói đại:

- Em sẽ xin tiền chu cấp của gia đình.

Nhăn mặt, Trường Thịnh lại nói:

- Chẳng lẽ em suốt đời phải ngửa tay xin tiền gia đình sao?

- Vậy chứ anh muốn phải làm sao?

- Vuốt ve cô, Trường Thịnh nói thật ngọt ngào:

- Em là con một của gia đình chứ gì?

- Vâng!

- Tài sản ấy sau này sẽ của em hết?

- Đúng thế!

- Còn anh thì nghèo, sự nghiệp trong tay cũng không có hiện cha mẹ em có chấp nhận anh không?

Ngẫm nghĩ giây lát, Ái Sương mừng rỡ:

- A, hay là em sẽ nói với mẹ sang cho em một cửa hiệu nào đó anh và em buôn bán.

Từ chối khéo, Trường Thịnh nhăn nhó:

- Đó là chuyện của đàn bà.

- Vậy anh tính sao?

- Hay là em xin cha em cho anh vào đó để làm:

Ái Sương ngạc nhiên:

- Vào bệnh viện, vậy anh sẽ làm gì?

- Làm gì cũng được mà. Này nhé, vào đó làm em vừa quản lý được anh, anh lại vừa có việc làm ổn định. Chúng ta còn ngại gì nữa.

Ái Sương phân vân:

- Nhưng anh làm gì đây? Anh nói anh có bằng lái xe ô tô?

- Đúng vậy!

Ái Sương vui hẳn lên:

- vậy thì anh sẽ làm tài xế cho bệnh viện.

Trường Thịnh gật gù:

- Vậy cũng được!

Ái Sương sốt sắng:

- Vậy thì anh đưa em về đi, gặp mẹ em mới được!

Khóa cửa xong Trường Thịnh dìu Ái Sương ra xe.

Ngồi lên xe, Ái Sương nhón lên hôn vào tai Trường Thịnh, rồi ôm trọn người anh.

Bà Ngọc Châu ngỡ ngàng nhìn theo. Bà không tin vào mình nữa, đưa tay dụi vào mắt, bà lảm nhảm:

- Là Ái Sương ư?

Bà bạn của bà thấy lạ hỏi:

- Chị có quen với cô ấy à?

Không trả lời bạn, bà Ngọc Châu lại hỏi:

- Nhà này của ai vậy chị?

- Cửa đứa cháu vừa sang lại cho vợ chồng cô cậu vừa đi ra đó.

Bà Ngọc Châu lẩm bẩm:

- Là vợ chồng ư?

- Sao, chị có quen à?

- Ồ không, tôi chỉ thấy quen quen thôi.

Người bạn vả lả:

- Ôi người giống người thôi. Cô Ái Sương đó thật là có phước. Có ông chồng hết sức yêu thương chiều chuộng.

- Ái Sương ư?

- Vậy là đúng người quen rồi hả?

Sợ bị lộ, bà Ngọc Châu xua tay:

- À không, chỉ nghe cái tên là lạ thôi.

Ngồi chưa được một lúc thì bà Ngọc Châu cáo từ ra về. Tạt vào chợ định mua vài món thức ăn mà Khánh Tường ưa thích thì bà lại gặp Ái Sương từ trong chợ đi ra.

- Con chào bác!

Bà Ngọc Châu giật mình. Bà nhìn sững cô trân trân, thấy lạ Ái Sương liền hỏi:

- Bác không sao chứ?

Sực tỉnh bà lẩm bẩm trong đầu. Vậy đúng là nó rồi, bộ đồ này thì không làm vào đâu được. Thấy bà vẫn im lặng nhìn mình, Ái Sương hơi ngần ngại:

- Bác à, bác làm sao vậy?

Lắc đầu trở lại bản tính cô hữu, bà vả lả:

- À, con đi chợ à?

Ái Sương cố nén giữ vẻ thản nhiên:

- Vâng, con định đem thức ăn này đến cho bác. Toàn là những thứ anh Tường thích.

Trời ơi! Nó đang có ý đồ gì đây? Bà lo lắng thật sự. Liên tìm cách nói:

- Thôi được rồi, con cứ mang nó về nhà con đi. Thằng Tường bữa nay điện về bảo bận tiếp khách gì đó rồi dùng cơm với họ luôn.

Ái Sương tỏ ra nuôi tiếc:

- Vậy à? Sao con không nghe anh nói gì hết!

Hừm! Mà thật là con quỉ “đa mưu túc trí” tao sẽ vạch mặt mày. Đi chỉ là ý nghĩ mà thôi. Bà lại cố gắng vui mà nói:

- Thôi, con về đi. Ta phải vào chợ một chút.

Ái Sương lại nói, giọng cô đầy lễ phép:

- Hay con chờ đưa bác cùng về.

Bà phẩy tay từ chối:

- Ô không làm bận con vậy đâu. Bác đi là lâu lắm.

Ái Sương đành nói:

- Vậy con xin phép bác về trước.

Ái Sương đi rồi, bà Ngọc Châu nhìn theo thẫn thờ. Nó lại âm mưu gì nữa đây?

Trời ơi! Suýt chút nữa bà đã làm hỏng cuộc đời con trai bà rồi.



Tối hôm ấy bà Ngọc Châu quyết định nói với chồng:

- Ông ơi, mình phải tính sao đây?

Buông tờ báo xuống bàn ông nhìn bà thắc mắc:

- Lại có chuyện gì nữa đây? Em bảo tính mà tính gì mới được?
- Thì chuyện hôn nhân của con trai mình.

Nhíu mày nhìn vợ, ông Khánh Tần xoa tay:

- Chẳng phải em nói đã nói để cho em toàn quyền quyết định rồi hay sao?

Bà nhích lại gần ông kể lại sự việc mà trưa nay bà đã gặp. Ông Khánh Tần tỏ thái độ giận dữ:

- Vậy mà nó còn đến đây làm tình làm tội thằng nhỏ.

Bà Ngọc Châu lo lắng:

- Mình tính sao đây anh?

Ông lớn tiếng nói với vợ:

- Hủy lời giao ước chứ còn sao nữa. Cũng may là Khánh Tường không yêu nó, chứ thôi làm khổ con mình rồi.

Bà Ngọc Châu lại lo lắng:

- Nhưng mà chúng ta không có chứng cứ thì làm sao đây?

Ông Khánh Tần nhìn vợ, ông nói như gợi ý:

- Theo em nói thì chúng ta có thể đến căn nhà mà Ái Sương đã mua để làm bằng chứng.

Một ý nghĩ thoáng qua đầu, bà Ngọc Châu gật gù:

- Được rồi, chuyện này em có thể làm được.

Khánh Tường từ bên phòng mình bước ra, thấy con bà Ngọc Châu hỏi:

- Con định ra ngoài à?

Ngồi xuống cạnh mẹ, Khánh Tường đáp:

- Vâng, có gì không mẹ?

Bà Ngọc Châu lắc đầu:

- Không, con đi rồi tranh thủ về sớm.

Nhưng ông Khánh Tần lại hỏi một cách thăm dò:

- Chuyện giữa con và Ái Sương tới đâu rồi?

Ngồi trở lại bàn, Khánh Tường lo lắng:

- Con...

Bà Ngọc Châu xen vào:

- Có điều gì khó khăn, con hãy nói với em để mẹ giúp cho.

Khánh Tường nói như van xin:

- Con chỉ xin cha mẹ cho con một thời gian.

Nhìn con nghiêm khắc, ông bảo:

Con đã ngót ba mươi tuổi rồi, cái tuổi ấy đâu phải là còn nhỏ?

- Vâng, con biết. Nhưng mà...

Bà Ngọc Châu nhìn con nhẹ giọng:

- Có phải con vẫn giữ ý định không cưới Ái Sương không?

Sợ mẹ giận ảnh hưởng đến sức khỏe nên Khánh Tường lại nói:

- Để con suy nghĩ lại mẹ ơi!

Bà Ngọc Châu ngược nhìn con bằng đôi mắt đầy âu yếm:

- Nếu mẹ bảo rằng thôi không ép con lấy Ái Sương nữa con nghĩ thế nào?

Khánh Tường mừng rỡ:

- Mẹ, con không nghe lầm chứ?

Thấy con vui như vậy, bà Ngọc Châu cũng vui lây:

- Mẹ nói thật!

Tường ôm cánh tay mẹ:

- Chuyện này là sao hả mẹ?

- Con nói đúng, Ái Sương là đứa con gái không đàng hoàng. Nên mẹ với cha quyết định sẽ hủy hôn.

Khánh Tường vui lắm anh cười lớn:

- Con cảm ơn cha mẹ!

Bà Ngọc Châu lại nghiêm nghị bảo:

- Nhưng người bạn gái sau này của con phải đạt tiêu chuẩn của mẹ mới được đó.

Khánh Tường gật đầu chắc chắn:

- Nhất định cô ấy sẽ làm vui lòng mẹ.

Bà gật đầu hài lòng:

- Vậy thì tốt!

Điện thoại của Khánh Tường reo lên, anh xin phép ra ngoài nghe điện thoại!

- Alô! Anh đây!

Nhã Uyên nói như hốt hoảng:

- Mẹ em tự nhiên đau oằn oại ở vùng bụng. Anh có thể đến đây được không?

Khánh Tường mau mắn:

- Được! Anh sẽ đến ngay!

Khánh Tường quay trở vào báo với cha mẹ một tiếng:

- Cha, con lấy xe ô tô đi có chút chuyện.

Ông Khánh Tần dễ dãi:

- Thì con cứ đi đi!

Lát sau thì Khánh Tường có mặt tại nhà Nhã Uyên. Anh chạy nhanh vào nhà:

- Bác sao rồi em?

Mặc dù là một bác sĩ, nhưng kinh nghiệm chưa có, Nhã Uyên cuống lên vì sợ:

- Mẹ em có vẻ mệt lắm anh à!

Khánh Tường khám cho bà, anh đề nghị:

- Đưa bác vào bệnh viện thôi!

Nhã Uyên gật đầu làm theo ý anh:

- vâng, nhưng mà...

- Gì vậy em?

- Anh hai em không có ở nhà.

Khánh Tường nhanh nhẩu:

- Không có thì đã sao, chúng ta cứ quyết định thôi, có thể bác ấy đau ruột thừa.

Đã quỳnh lên càng thêm quỳnh thêm. Nhã Uyên vào phòng lấy đồ đạc rồi bước ra. Khánh Tường đã bế xốc bà Nguyệt Lê ra xe.

- Nhanh lên đi em!

Nhã Uyên khóa cửa rồi đi nhanh ra xe.

- Xong rồi anh!

Nhã Uyên ngồi nhìn mẹ đau mà tim cô cũng nhói đau. Là một bác sĩ mà cô bất lực trước cái đau của mẹ mình.

Thấy cô im lặng, Khánh Tường an ủi:

- Mẹ sẽ không sao đâu, em đừng lo.

Nhã Uyên rất cảm động trước tình cảm của Khánh Tường lo cho mẹ mình.

- Em cảm ơn anh! Nếu không có anh chắc em phải khó khăn lắm mới đưa mẹ đi được.

Bà Nguyệt Lê được đưa vào phòng cấp cứu. Được chẩn đoán là đau ruột thừa phải mổ cấp tốc.

Khánh Tường nhận ca mổ. Anh nói với Nhã Uyên:

- Em an tâm, anh phải vào việc đây!

Nắm tay anh Nhã Uyên như truyền thêm sức mạnh:

- Em chờ anh ngoài này.

Khánh Tường đi rồi, Nhã Uyên phải ngồi chờ, cô thật sự lo lắng cho mẹ mình.

- Em thật may mắn đó Nhã Uyên!

Giật mình quay lại, thấy Khang Tuấn, Nhã Uyên lắc đầu:

- Anh nói gì kì vậy, mẹ tôi đau anh cho là may mắn ư?

- Ô không, ý anh muốn nói là em may mắn là có được trưởng phòng quan tâm kìa!

Nhã Uyên ngó anh chăm chăm:

- Sao anh lại quan tâm đến chuyện ấy chứ?

Khang Tuấn xua tay:

- Phải quan tâm chứ, vì anh cũng đang quan tâm đến em kia mà!

Quay mặt đi, Nhã Uyên lắc đầu cô hơi bực:

- Anh nói gì tôi không rõ:

- Em có muốn biết không?

Đứng lên Nhã Uyên đi về phía phòng của bác sĩ Hân:

- Tôi không có thời gian rảnh đâu. Xin lỗi!

Nhã Uyên bước vào phòng của Hân:

- Chị Hân!

- Nhã Uyên! Sao em đến giờ này?

- Mẹ em bị đau phải nhập viện.

Lo lắng, Hân hỏi:

- Bác ấy đâu rồi?

- Dạ, vào phòng phẫu thuật rồi, em lo quá!

- Bác ấy đau làm sao hả em?

- Mẹ em kêu đau bụng. Anh Khánh Tường bảo mẹ em đau ruột thừa.

- Vậy sao?

Nhã Uyên nở nụ cười héo hắt:

- Con làm bác sĩ mà mẹ bệnh phải bó tay nhờ người khác.

Hiểu tâm trạng của cô, Hân an ủi:

- Ai cũng vậy thôi, cứu người khác thì được, nhưng với người thân thường là vậy.

- Em lo quá chị ạ!

Hân khuyên:

- Có Khánh Tường thì em khỏi phải lo gì cả. Bác ấy sẽ bình phục lại nhanh thôi.

- Em cũng mong như vậy.

Phải mất một tiếng đồng hồ sau Khánh Tường mới bước ra tìm Nhã Uyên:

- Mẹ em thế nào hả anh?

Khánh Tường nở nụ cười thật tươi như muốn trấn an cô:

- Mẹ đã được phẫu thuật xong, nhưng mà vẫn chưa tỉnh đâu.

Nhã Uyên nhìn anh âu yếm:

- Cảm ơn anh!

Đưa tay vuốt mũi cô, anh hơi nghiêng đầu:

- Em mà nói câu ấy nữa anh sẽ giận phạt em đó.

Điện thoại của Nhã Uyên reo, ô nhìn số điện thoại cần nhớ:

- Cửa anh hai, tới giờ mới chịu về.

Khánh Tường giục:

- Em nghe và báo cho anh ấy biết kéo lại lo lắng.

- Alô! Anh hai...

- Em và mẹ đi đâu cả vậy?

- Anh còn hỏi nữa, mẹ đang nằm bệnh viện đây nè!

Tiến Dũng kêu lên:

- Mẹ sao vậy em?

Nhã Uyên hỏi:

- Anh đến bệnh viện của em làm nhé!

- Được, anh sẽ đến ngay!

Đêm ấy Tiên Dũng cùng Khánh Tường thức suốt để canh chừng bà Nguyệt Lê tỉnh lại.

Một tuần sau, bà Nguyệt Lê xuất viện, bà nắm tay Khánh Tường nói một cách thân thiết:

- Gia đình bác mang ơn của con nhiều quá Khánh Tường ạ.

Khánh Tường ngồi xuống cạnh bà, anh đáp lại:

- Xin bác đừng ái ngại như vậy. Con và Uyên bây giờ vừa là đồng nghiệp tụi con vừa tìm hiểu nhau đó bác à.

Bà Nguyệt Lê khiêm tốn:

- Tình đồng nghiệp thì tốt. Nhưng còn chuyện kia thì...

Thấy bà ngập ngừng, Khánh Tường lo lắng:

-Thì sao hả bác?

Lắc đầu, bùi ngùi bà nói:

- Gia cảnh của gia đình bác con đã biết rồi đó. Bác sợ con Nhã Uyên nhà bác nó sẽ khổ.

Hiểu tâm lý của người mẹ, Khánh Tường vội nói:

- Xin bác an tâm. Cha mẹ con cũng hiền từ và hiểu lý lẽ lắm ạ!

Bà lại nói:

- Nhã Uyên nó đã ra trường, nếu con thương nó thật lòng thì hãy nói với cha mẹ con đến đây gặp bác nhé!

Khánh Tường mừng lắm. Anh nắm lấy bàn tay gầy guộc của bà:

-Con xin cảm ơn bác, nhất định gia đình cha mẹ con sẽ đến đây một ngày gần nhất.

Bà Nguyệt Lê cảm thấy an tâm về chàng trai này. Người lĩnh cảm, nhân hậu, may mắn lắm Nhã Uyên của bà mới gặp cậu ấy.

Nhã Uyên được phép nghỉ mấy ngày để chăm sóc mẹ.

Những ngày ở nhà cô rất nhớ Khánh Tường. Cô chẳng hiểu sao mấy hôm nay anh không đến mà cũng chẳng điện thoại. Nhã Uyên nghe buồn vu vơ. Thấy em tần ngần nhìn ra công, đoán được tâm trạng của em Tiến Dũng nói như chế giễu:

- Nay đang nhớ Khánh Tường phải không?

Bị bắt quả tang, Nhã Uyên lúng túng, cô chối quanh:

- Làm gì có hả anh hai?

Tiến Dũng lắc đầu xua tay:

- Anh đi guốc trong bụng em mà.

Đỏ mặt vì xấu hổ, Nhã Uyên chống chế:

- Em cần gì phải trông ngóng đợi chờ. Nếu muốn em chỉ cần phone thôi mà.

- Thì đúng, nhưng mà do em ngại ngừng thôi.

Nhã Uyên chu môi nói tiếp:

- Anh ấy chỉ bận việc ở bệnh viện thôi.

Tiến Dũng cười cười:

- Chứ không phải đang cùng bồ nhí đang hú hí ở chỗ nào đó sao?

Nhã Uyên la lên:

- Anh hai, sao anh nói ác vậy hả? Em hông chịu đâu.

Thấy em sắp khóc, Tiến Dũng xua tay:

- Ê, ê bác sĩ mà khóc nè thì xấu lắm đó!

Phùng má. Nhã Uyên âm ức:

- Ai bảo anh hai chọc em làm gì?

- Hi hi anh kiểm chứng lại xem em yêu Khánh Tường tới cỡ nào thôi.

Giấy nẩy Nhã Uyên từ chối:

- Em hông biết, anh hai chọc em hoài.

Thôi không đùa nữaTiến Dũng nghiêm nghị nói:

- Khánh Tường là người ơn của gia đình mình đây!

Nhã Uyên căn dặn:

- Vậy thì anh phải làm gì để trả lại người ta?

Tiến Dũng đáp tỉnh:

- Có rồi!

- Việc gì vậy anh hai?

- Việc hệ trọng vậy mà em không biết sao?

Ngơ ngác Nhã Uyên lắc đầu:

- Em có thấy anh làm gì đâu?

Tiến Dũng nghiêm nghị:

- Anh đã trả ơn nó bằng cái quý giá nhất trong nhà mình có được!

Nhăn mặt, Nhã Uyên phụng phịu:

- Anh cứ úp mở hoài làm sao em biết được. Nhà mình có cái gì quý đâu anh?

- Trời! Em hông biết sao? Cái đó mẹ gìn giữ nâng niu suốt hai mươi mấy năm nay rồi đó chính là...

Nhã Uyên sát ruột:

- Là gì vậy anh hai?

- Là em đó!

Nhã Uyên chu môi, giận dỗi:

- Anh cứ đùa hoài:

- Anh nói thật, anh và mẹ quyết định gả em cho Khánh Tường. Em thấy sao?

Lắc đầu lia lịa, Nhã Uyên kêu lên:

- Ôi, anh hai nói chuyện kỳ ghê.
- Có gì đâu mà kỳ, hai đứa đã thương nhau rồi mà.

Nhìn anh đăm đăm Nhã Uyên tò mò:

- Anh biết buồn rồi hả?
- Buồn hoài có giúp ích gì đâu.
- Vậy là em an tâm rồi.
- An tâm về việc gì?
- Anh sẽ cưới vợ và lo cho mẹ mình.
- À, mới đó mà đã đẩy đùn trách nhiệm cho anh rồi sao?

Chợt Nhã Uyên nói:

- Anh hai nè! Anh có muốn lấy vợ là bác sĩ không?
- Em đùa à, anh của em là cái gì chứ?
- Tại anh mặc cảm thôi, chứ người ta thì đã thương anh rồi.

Tiến Dũng cười khi:

- Ai mà vô duyên vô phước vậy em?
- Chị Hân đấy!

Tiến Dũng ngạc nhiên lặp lại:

- Bác sĩ Hân ư?
- Vâng!

Thở dài Tiến Dũng lắc đầu:

- Anh không có tư cách đâu.

Nhã Uyên khuyên anh:

- Chị Hân có cảm tình với anh thật đó, chị khen anh hiền và đẹp trai nữa đó.
- Anh chỉ sợ mình làm khổ người ta.

Nhã Uyên tha thiết nói vào:

- Anh có việc làm đàng hoàng, mẹ mình thì già rồi, anh đừng để mẹ hiu quạnh như vậy.

- Em biết chuyện từ hồi nào vậy Nhã Uyên?

Chu môi, Nhã Uyên phụng phịu một cách dễ thương:

- Bộ em còn nhỏ lắm sao?

- Vậy mà anh cứ ngỡ em vẫn còn là một đứa con nít học cấp hai trường làng.

Nguýt anh một cái, Nhã Uyên mè nheo:

- Anh chịu rồi ghen anh hai?

- Chịu chuyện gì?

- Chuyện chị Hân đó!

Tiến Dũng lại lắc đầu:

- Em lớn rồi mà còn ngây thơ quá đó Nhã Uyên.

Nhã Uyên đứng lên cô nói:

- Em có hẹn chị Hân tối thứ bảy đến nhà dùng cơm để trả ơn chị ấy lo cho mẹ suốt thời gian bệnh.

- Thật sao em?

- Em đâu có thích đùa như vậy đâu anh hai.

Nghe em nói, Tiến Dũng chẳng biết nên vui hay nên buồn đây.

- Sao im lặng vậy anh hai? Hôm ấy anh phải về sớm để phụ em đấy!

Thở dài, Tiến Dũng đành phải gật đầu để được yên thân với cô em gái quá quắt của mình.

Dường như cô bé vui hẳn lên khi nhìn thấy cái gật đầu của anh mình.